



Була колись давно за порогами Дніпровими вільна земля, і звалася вона Запорізька Січ. І люди там жили у вільній волі, і звалися вони козаками. Чимало князів, королів намагалися підкорити цих гордих і сильних лицарів, але нікому це не вдавалося. Особливо багато билися козаки з турецьким ханом і численним його військом.

Ось у ті часи й сталася ця дивна, навіть чарівна історія, історія справжнього побратимства й козацької звитяги.

Жили в козацькому степу двоє друзів-побратимів — Гордій і Андрій. Гордій був отаманом війська козацького, могутнім і мудрим ватажком. Не раз і не два ходив він на турків, громив їх і на землі, і на морі. І щоразу в битві прикривав йому спину вірний товариш його Андрій, сотник козацький. Усе військо лицарське шанувало й любило свого отамана й захоплювалося дружбою двох побратимів. Ну а турки боялися й ненавиділи Гордія і все думали-гадали, як його знищити. Однак ані вбити в бою відважного отамана, ні в полон його взяти турки ніяк не могли. І покликав тоді турецький хан стару чорну відьму Артею, дав їй золота цілий міх і наказав занапастити Гордія.

